

Hồi 54

Mạnh Lương cầu cứu nơi Ngũ Đài sơn

Diên Đức xem sao ở Tam Quan trại

Bấy giờ Tiều Thiên Hữu phân binh vừa xong, kẻ nghe báo có quân Tống đến khiêu chiến.

Tiều Thiên Hữu liền mang giáp lên ngựa dẫn quân ra. Nhạc Thắng múa đao nói:

- Phiên tướng hãy mau lui về giữ niềm hòa khí. Nếu không hối hận không kịp đó.

Tiều Thiên Hữu nghe nói nổi giận vung đao tới chém Nhạc Thắng. Hai bên đánh nhau chưa đầy mấy hiệp, Mạnh Lương và Tiều Táng dẫn quân xông ra, chặn đánh quân Phiên rất gấp.

Tiều Thiên Hữu đánh không lại liền giục ngựa bỏ chạy. Diên Chiêu ở một bên bên xông ra đuổi theo, Tiều Thiên Hữu liền dụ vào cốc khấu.

Dương Diên Chiêu thấy núi non trùng điệp bèn dừng ngựa nói:

- Chư tướng chớ theo, e có phục binh.

Mạnh Lương nói:

- Chỗ này tôi thuộc hết, phía trước đây là cùng đường, duy có một ngã tắt thông qua Nhạn Lãnh sơn, ta nên thừa lúc này theo bắt chúng nó, sao lại không dám tấn binh.

Dương Diên Chiêu nghe nói, bèn đốc thúc ba quân đuổi theo chẳng thấy binh mã quân Phiên, nên thất kinh nói:

- Binh giặc ắt có kế chi, nếu ta không lui binh chắc phải mang khốn.

Nói vừa dứt, bỗng nghe tiếng trống vang dội, phục binh nổi dậy vây chặt binh Tống.

Mạnh Lương và Nhạc Thắng ráng sức đánh vùi. Trên núi tên bay xuống như mưa. Binh Tống bị thương vô số.

Dương Diên Chiêu và chư tướng bị vây không thể thoát ra được.

Tiều Táng nói:

- Để tôi dẫn binh xông ra cốc khẩu mà cứu thượng quan.

Dương Diên Chiêu hỏi:

- Binh Phiên đông lắm, phá sao cho nổi. Chi bằng nán đợi vài ngày, rồi thừa cơ đánh phá.

Nhạc Thắng nói:

- Trong trại chưa hay ta bị khốn, nên chưa có binh cứu. Nếu không phá được vòng vây, chẳng lẽ ngồi đợi sao, chi bằng nghe theo lời Tiều Táng, phá vòng vây thoát ra.

Dương Diên Chiêu nói:

- Binh cứu thì có sẵn, ngặt vì không ai đem tin đến Ngũ Đài sơn chỉ cách đây chừng mấy dặm. Nếu báo tin cho Dương ngũ lang hay thì trong ngoài hiệp công mới phá vòng vây được.

Mạnh Lương nói:

- Vậy thì thượng quan và chư tướng chịu khó bảo vệ trận chiến, để tôi giả dạng binh Phiên lên ra khỏi núi chạy đến Ngũ Đài sơn mà cầu cứu.

Dương Diên Chiêu nói:

- Người phải bí mật đến cầu Ngũ lang rồi trở lại cho mau.

Mạnh Lương vâng lệnh, cởi hết khôi giáp ra giả danh binh Phiên thừa lúc canh khuya trà trộn trong quân, bồng một tên binh Phiên đi tuần, Mạnh Lương chém một đao rơi đầu rồi lấy lệnh tiễn và quần áo mặc vào thoát ra ngoài nhắm Ngũ Đài sơn đi rết.

Chỉ một ngày đã đến nơi, thấy một tên tiểu đồng ngoài cửa, Mạnh Lương nói:

- Chẳng hay có thầy ở nhà chăng?

Tiểu đồng nói:

- Ông ở đâu đến vậy?

Mạnh Lương nói:

- Tôi là người của Dương Diên Chiêu sai đến, muốn ra mắt thầy việc gấp.

Tiểu đồng nghe nói là người của họ Dương liền dẫn Mạnh Lương thẳng vào phương trượng.

Ngũ lang đón tiếp, và hỏi:

- Người đến chùa ta có việc chi?

Mạnh Lương nói:

- Tôi là Mạnh Lương theo Dương lục sứ trấn thủ ở Tam Quan, giặc Bắc Phiên xâm phạm bờ cõi, thượng quan tôi ra đánh với nó chẳng ngờ trúng kế bị vây tại Song Long cốc. Nay không có binh cứu, nên sai tôi về đây cầu sư phụ ra sức giúp đỡ.

Ngũ lang nói:

- Ta là người đã xuất gia đầu Phật, sao còn ra trận sát hại sinh linh. Vả lại việc võ nghệ ta đã phế hết, đâu có đi cũng chẳng ích gì. Người hãy về Biện Kinh mà cầu cứu.

Mạnh Lương nói:

- Từ đây về kinh đường xá xa xôi, vậy xin sư phụ hãy nghĩ tình anh em mà giải cứu, ấy cũng là việc nhơn đức, hợp với cửa Phật.

Ngũ lang nghe rồi nói:

- Đi thì cũng dễ, ngặt vì con chiến mã của ta đã chết rồi, nay không có ngựa hay thì làm sao ra trận.

Mạnh Lương nói:

- Nếu sư phụ chịu đi thì tôi trở về lại bắt ngựa đem đến đây.

Ngũ lang nói:

- Ngựa cho vừa ý ta thì hiếm lắm. Hiện nay có con Thiên Lý mã và con Vạn Lý vân của Bát vương. Hai con đó mà được một thì mới xong việc.

Mạnh Lương nói:

- Vậy thì tôi phải tuốt về Biện Kinh hỏi Bát vương mà mượn lấy một con.

Ngũ lang nói:

- Nếu được một trong hai con ngựa ấy thì lo chi không phá đảng binh Phiên.

Mạnh Lương liền từ giã Ngũ lang, suốt đêm thẳng về Biện Kinh, vào phủ Bát vương ra mắt và nói chuyện mượn ngựa.

Bát vương nói:

- Vật chi thì ta cho mượn, còn hai con ngựa ấy ta sợ không thể trao cho ai. Chớ nói nhiều lời vô ích.

Mạnh Lương buồn bã lui ra, đến phủ Vô Ninh ra mắt Dương lĩnh bà thuật chuyện Đường Diên Chiêu bị vây khốn.

Dương lĩnh bà buồn bã nói:

- Chồng ta chết rồi, trong mấy người con chỉ có một mình Lục lang noi theo chí cha mà thôi, nay lại bị quân Phiên vây khốn, nếu có bề nào thì ta biết nương tựa vào ai.

Cửu muội nghe nói bước ra thưa:

- Mẹ chớ lo buồn, nếu Lục ca con mắc nạn thì con sẽ đi với Mạnh Lương ra cứu ứng.

Dương lĩnh bà nói:

- Chỗ tình anh em, con đi cũng phải, nhưng cẩn thận cho lắm mới được.

Cửu muội vâng lời theo Mạnh Lương ra đi.

Mạnh Lương nói

- Tiểu thư đi trước ra khỏi thành chừng ba mươi dặm thì ở đó đợi tôi, để tôi ở lại đêm nay lên vào phủ Bát vương bắt trộm con ngựa rồi sẽ theo sau.

Cửu muội y lời một mình ra đi, còn Mạnh Lương trở lại lên ra sau vườn hoa của Bát vương ẩn núp ở đó, chờ cho đến tối thì dõ lửa tiết cháy thur lầu. Quân sĩ hơi hãi chạy vào báo. Bát vương thất kinh liền khiến người đến chữa. Mạnh Lương thừa dịp lộn xộn tuốt vào chuồng ngựa, bắt con Thiên Lý mã lên ra ngõ sau thoát lên lưng ngựa chạy mất.

Lúc Bát vương chữa lửa xong, thì nghe quân báo:

- Lúc lửa đang cháy, có một người bắt mất con Thiên Lý mã cỡi chạy ra phía Đông mà đi mất.

Bát vương nghe báo tức giận nói:

- Nếu vậy thì do Mạnh Lương bày kế đốt nhà để bắt trộm ngựa.

Nói rồi liền hời quân thẳng con Vạn Lý vân dất ra. Bát vương thót lên yên hăm hở đuổi theo.

Lúc này Mạnh Lương cỡi con Thiên Lý mã chạy ra khỏi Biện Kinh thì rất mừng, không ngờ con ngựa của Bát vương chạy theo sau nhanh như gió. Lại nghe tiếng Bát vương la mắng:

- Loài nghịch tặc, hãy trả con ngựa lại cho ta thì ta dung tha tính mạng.

Mạnh Lương sợ hãi, nghĩ thầm:

- Ông này đi theo sau mà làm sao mau lẹ như vậy?

Nghĩ rồi liền sinh ra một kế, xô con ngựa Thiên Lý mã xuống vũng lầy, rồi núp ở bên rừng xem chừng.

Bát vương đuổi đến nơi, thấy con ngựa mình đang sa chân dưới hầm thì cười lớn hỏi:

- Thằng khốn đó bị ta rượt không biết làm sao túng thế nên xô con ngựa ta xuống bùn. Thôi, để ta sai quân sĩ dắt lên.

Nói xong, Bát vương liền xuống ngựa đến gần xem con ngựa dưới bùn, chẳng ngờ Mạnh Lương núp gần đó, thừa dịp thót lên con Vạn Lý Vân, rồi nói lại:

- Xin Bát vương chớ gấp, để tôi mượn ngựa này đi dẹp quân Phiên, lúc yên giấc tôi sẽ đem về trả lại.

Nói rồi Mạnh Lương lên ngựa chạy mù.

Bát vương tức giận, nhưng không biết làm sao. Có tên quân quỳ thưa:

- Xin điện hạ chớ lo, để cứu Dương Diên Chiêu xong thì thế nào Mạnh Lương cũng đem về trả.

Bát vương cực chẳng đã phải dẫn con Thiên Lý mã trở về Biện Kinh.

Lúc này trời đã rạng sáng, Mạnh Lương gặp Cửu muội bèn kể lại chuyện ăn trộm ngựa cho Cửu muội nghe.

Cửu muội nói:

- Đã bắt được ngựa rồi thì tướng quân mau đem qua Ngũ Đài sơn cho anh tôi. Còn tôi đi trước ra Tam Quan mà đợi.

Mạnh Lương vâng lời, liền cỡi ngựa thẳng đến Ngũ Đài sơn ra mắt Ngũ lang, thuật lại chuyện bắt ngựa và nói có Cửu muội cùng đi cứu viện.

Ngũ lang khen:

- Ta thấy ngươi hết lòng vì chủ, nên ta cũng ráng mà đi.

Nói rồi dẫn năm sáu trăm người, kéo cờ hiệu Dương gia rời Ngũ Đài sơn, nhắm Tam Quan kéo tới.

Ra đến nơi, anh em gặp nhau tâm sự. Cửu muội nói:

- Lục ca bị khốn đã lâu, vậy đêm nay phải phá vây mà cứu.

Ngũ lang nói:

- Binh Phiên vây đông lắm, phải cho người đi thám thính để biết tình hình rồi sẽ nghĩ kế.

Lúc này Tiều Thiên Hữu được tin, nói với các tướng:

- Nay có Ngũ lang dẫn binh tới cứu, người này vũ dũng không ai bì kịp. Ta có một kế làm cho binh cứu phải lui, quân Tống sẽ chết nơi cốc khẩu.

Gia Luật Đệ nói:

- Nguyên soái có kế chi hay, xin cho chúng tôi biết.

Tiều Thiên Hữu nói:

- Nay ta mới bắt được một tên quân Tống, diện mạo giống như Lục lang, vậy phải giết tên quân lấy đầu bêu lên ngọn cờ, và nói dối rằng đêm qua ta đã bắt được Lục lang và lấy đầu rắn chúng. Nếu binh Tống hay được tin ấy lập tức phải lui.

Gia Luật Đệ khen:

- Kế ấy rất hay.

Nói rồi Tiều Thiên Hữu lâm y theo dự tính.

Quân thám thính về báo, Ngũ lang thất kinh nói:

- Em ta đã bị khốn, chiến binh lại tàn nhẫn giết chết, vậy thì còn tiếp cứu làm chi.

Nói rồi sai Cửu muội ra trận để do thám. Cửu muội dẫn binh đi đến nơi quả thấy thủ cấp của anh mình thì vội vã lui binh.

Tiều Thiên Hữu thấy mưu kế mình đã lừa được binh Tống thì mừng rỡ, còn Cửu muội vừa lui binh, vừa than khóc.

- Ta sẽ trả thù cho được mới nghe.

Nói rồi liền vào trại báo tin cho Ngũ lang hay. Ngũ lang than:

- Ta có ý đến cứu em ta, không ngờ em ta bị giết. Nhà họ Dương ta rất bất hạnh...

Mạnh Lương không tin, nói:

- Việc này đáng nghi ngờ, lúc tôi về Song Long cốc thì bộ hạ của thượng quân tôi binh mã còn nhiều, nếu mà bị giết, thì lẽ nào không sót một người về đây báo tin hay sao?

Ngũ lang cũng nửa tin nửa ngờ thì đêm ấy trắng trong gió mát, Ngũ lang bèn mặc áo ra ngoài xem sao, thấy tướng binh của Lục lang vẫn còn tỏ rạng, nên nghĩ thầm:

- Em ta chắc còn sống, không hề chi.

Sáng hôm sau, Ngũ lang kêu Cửu muội nói:

- Đêm hôm ta xem linh tượng thấy sao bốn mạng của Lục lang vẫn còn sáng chói, nay phải cho một người đi thông tin vào cốc khẩu mới được.

Mạnh Lương nói:

- Để tôi vào đó xem sao?

Ngũ lang nói:

- Nếu được thì tốt lắm.

Mạnh Lương liền từ tạ ra đi. Cửu muội nói:

- Để em đi theo mà dò thử.

Ngũ lang nói:

- Em có đi thì phải cẩn thận, chớ cho quân giặc biết được.

Cửu muội thưa:

- Em sẽ có cách.

Nói rồi từ tạ Ngũ lang giả dạng đi săn đến Thiên Mã sơn. Nơi đây đường sá chật hẹp, cây cối rậm rạp, vừa vào đến khu rừng bỗng thấy quân Phiến đi đến vô số. Cửu muội vòng ra phía sau mà chạy, thấy gần đó có một cái am, liền chạy thẳng vào trong.

Am chủ trông thấy hỏi:

- Người là ai? Đến đây có việc gì.

Cửu muội nói:

- Tôi là con gái họ Dương, vì anh tôi là Dương lục lang bị binh Phiến vây khốn, nên tôi đi dò tin tức, rủi lộn đường bị binh Phiến theo đuổi nên tôi phải vào đây lánh mặt.

Am chủ nói:

- Đây là bờ cõi của Bắc Phiến, sao người dám đi một mình? Hãy mau mau lấy áo tràng mặc vào, ta sẽ có cách che giấu.

Cửu muội vừa mặc áo xong, binh Phiến đã ào tới vây bắt.

Am chủ nói:

- Thầy trò ta là người tu hành, can chi các người đến bắt.

Bình Phiên nói:

- Đã tu hành sao lại có sấm cung tên.

Am chủ nói:

- Các người chưa biết, ta ở núi này có thú dữ rất nhiều, nó đã hại nhiều mạng người, nên học trò ta mới đi bắn mà về, nên có cung tên ấy có chi làm lạ?

Bình Phiên nói:

- Nếu người biết bắn thì ắt cũng có sức mạnh hơn người. Nhưng đánh thắng bọn ta thì ta tha, bằng không thì ta sẽ bắt đem về nạp cho chúa tướng.

Am chủ nói:

- Sao bọn người lại nói lại vậy?

Phiên binh nói:

Vì bên Tống có tên Mạnh Lương lên qua ăn trộm ngựa Túc sương, nên lúc này các sứ đều tuần tra nghiêm ngặt. Bọn ta thấy tên học trò của người đây nghi chắc là quân thám thính, nên muốn thử xem.

Cửu muội liền bước ta nói:

- Xin thầy cho tôi tỷ thí với chúng nó.

Nói rồi bước ra sân đánh bọn binh Phiên chạy tán loạn.

Am chủ nói:

- Vậy thì tiểu thơ ở nán lại đây ít ngày, tôi sẽ cho người hỏi thăm tin tức lệnh huynh cũng chẳng muộn gì.

Cửu muội vâng lời, bèn ở lại nơi am chờ tin tức

Lời bàn:

Trí dũng là phương tiện để tự vệ nhưng nếu không sử dụng hợp lý thì không có tác dụng.

Cửu muội đi trốn quân giặc, ghé vào chùa để ẩn thân, người chủ am thương tình che chở, cho khoác áo cà sa biến làm ni cô để che mặt quân thù, đó là phần mưu trí. Nhưng đến lúc quân địch khiêu khích để tìm sự thật, thách Cửu muội ra đấu chiến thì Cửu muội không thể kiên nhẫn được, lại dùng cái dũng của mình để đánh đuổi kẻ địch. Đó là cái dũng thắng trí, làm cho mưu kế bại lộ.

Tuy trí và dũng là hai phương tiện để bảo vệ thân mình, đáng lẽ Cửu muội phải giả vờ ni cô, không biết gì võ nghệ, thì sẽ qua mặt được quân Phiền, đằng này Cửu muội lại dùng võ để đánh đuổi bọn chúng, thì hành động ấy đã làm bại lộ tung tích của mình.

Trí và dũng mà không dùng đúng lúc hợp với hoàn cảnh thì chắc chắn phải nhận lấy sự thất bại.

- o O o -